

29 Σεπτεμβρίου 2014

Ακολουθία του Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Ιωσήφ του Ησυχαστού

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιωσήφ Ησυχαστής](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ψαλλομένη τῇ 15ῃ Αὐγούστου

Ποίημα Στυλιανοῦ Μακρῆ, Δρος Θ.,

Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

Νάουσα, 2011

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Ἰστῶμεν στίχους δ´ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος δ´. Ποίοις εὐφημιῶν ᾠσασιν.

Ποίοις εὐφημιῶν ᾠσασιν, ἐπαινέσωμέν σε τὸν θεόπτην, τὸν αἰθεροδρόμον τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀντλητῆρα τῆς χάριτος, τὸν πυριλαμπῆ ἐν τῷ ἀκτίστῳ, φωτί, καὶ ἀδιαλείπτῳ συστειλάμενον, εὐχῆ, νοῦν κυκλόθεν πάτερ τῆς καρδίας σου; Ὅθεν τὸ χαῖρε προσδέχου, Ἰωσήφ θεόφρον, ὡς πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, Χριστῷ τῷ παρέχοντι, τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐφημιῶν ᾠσασιν, ἀνυμνήσωμέν σε θεηγόρε, τῶν ἡσυχαστῶν τὸ ἀγλαΐσμα, καὶ μοναστῶν τὸ στεφάνωμα; σὺ γὰρ τῷ Δεσπότῃ τῶν ἀπάντων, νυκτί, καὶ ἡμέρᾳ ἔκραζες μεγάλη σου, φωνῆ· φώτισόν μου σκότος τὸ ἐσώτερον, Σῶτερ καὶ λῦσον ψυχῆς μου, τὴν ἀχλὺν καὶ σῶσον, τὸν ἰκέτην σου Ἀγαθέ, Χριστέ μου Φιλάνθρωπε, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δεύτερον Ἰωσήφ πάγκαλον, ἡ ὁμήγουρις τῶν ὑμνητῶν σου, σὲ προσαγορεύει μακάριε, καὶ ἐπαινοῦσα κραυγάζει σοι· Ὁ καταλιπὼν φιληδονίας, σαρκός, πάλαι τὸν χιτῶνα καὶ αἰσchrήμονος, φυγῶν, καὶ ψυχοβλαβοῦς τε καὶ δηλήμονος, πᾶσι βρωτοῖς Αἰγυπτίας, ἀμαρτίας χαίροις, ἀγιώτατε Ἰωσήφ, ἡμῖν ὁ δυνάμενος, πορίσαι Χριστοῦ τὸ ἔλεος.

Ἄγγελον ἐπὶ γῆς εἶδόν σε, θεομάκαρ οἱ συναθληταί σου, πτέρυξι δυσὶν ἀναπτόμενον, τῆς θεωρίας καὶ πράξεως, γῆθεν πρὸς οὐράνιον τὸ ὕψος, Χριστοῦ, καὶ εὐαρεστήσαντα καμάτοις σου, Αὐτῷ, Οὔπερ νῦν τῷ θρόνῳ παριστάμενος, μὴ διαλείπης πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι πάντας, ἀγιώτατε Ἰωσήφ, τοὺς ὕμνοις τιμῶντάς σου, τὴν μνήμην θεόπτα ἔνδοξε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Δεῦτε ὄσιακὴν κοίμησιν, ἐορτάσωμεν τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ, πάλαι ἀρεταῖς διαλάμπσαντος, καὶ μυστιπόλου τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀποταγῆ ματαίου κόσμου, δεσμά, πάντα διαρῥήξαντος τὰ δύσθλαστα, αὐτοῦ, καὶ σαρκὸς φρονήματος ἰσχύσαντος, νήπει νηστεία ἀσκήσει, Ἰωσήφ ὀσίου, τοῦ πρεσβεύοντος τῷ Χριστῷ, ἡμῖν τοῦ δωρήσασθαι, ταχέως τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Κλίμαξ ἡ μυστικὴ γέγονας, Ἀειπάρθενε δι' ἧς κατέβη, Λόγος οὐρανόθεν συνάναρχος, Θεῶ Πατρί τε καὶ Πνεύματι, ὁ ἀναβιβάσας τὴν φύσιν, βροτῶν, εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὸ ὡς Ἄχραντε, ἐχρῆν, Δέσποινα μετὰ τοῦ πανασπίλου σου, σώματος Μήτηρ Κυρίου, πρὸς Αὐτὸν μετέστης, τοῦ πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ὕμνοις τιμώντων σου, τὴν Κοίμησιν καὶ Μετάστασιν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος πλ. β´. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Πράξεως νηπτικῆς, καὶ θεωρίας μύστα, ὑφηγητὰ σοφίας, τῆς ὑπερθεν θεόφρον, μαθήτευσον τὰ τέκνα σου.

Στ.: Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Ὅσπερ Ἰωσήφ, ἀθωνιτῶν τὸ κλέος, καὶ ἐρημίας δόξα, ὑπὲρ ἡσυχάζόντων, τῶν ἱερῶς ἰκέτευε.

Στ.: Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἡ αἴνεσις Αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

Ἐλλαμψεν δι' εὐχῆς, καρδιακῆς σου πάτερ, ἄκτιστον φῶς Τριάδος, ἐν σοὶ τὸ καταλύσαν, τὸ σκότος τὸ ἐσώτερον.

Δόξα.

Χαίροις ὁ γεγονώς, μονὴ Πατρὸς καὶ Λόγου, καὶ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἀρράγες δοχεῖον, ὃ Ἰωσήφ τῆς χαριτος.

Καὶ νῦν.

Μήτηρ θείου φωτός, καταύγασον ἀκτίσι, τοὺς μεγαλύνοντάς σε, ὡσπερ ἀστὴρ ἐμφαίνων, δικαιοσύνην Ἥλιον.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον,

τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ

καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ´

καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος α´. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὰς ἀγκάλας Αὐτοῦ, διανοίγων σήμερον, εἰσδέχεται τὴν ψυχὴν, τὴν μακαρίαν σου, καὶ ἄδολον Ἰωσήφ, καὶ ἀναπαύει αὐτὴν ὀσιώτατε, ἐν κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, αὐτοχειρὶ τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ ἅγιε, ὁ παραλαβὼν τὸ πνεῦμα, καὶ Ἀγνῆς Θεόπαιδος, Ἰησοῦς ὃ πρεσβεύεις, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν τῷ ἄδη ψυχῆς, κατελθὼν καὶ ἔρεβος, ἐσώτερον συνειδώς, ὡς ἄλλος ὄσιε, Γρηγόριος Παλαμᾶς, μετὰ δακρύων Κυρίῳ ἐκραύγαζες· τὸ σκότος τὸ ἐν ἐμοί, λῦσον φωτὶ ἀπροσίτῳ φωτίσας με, ἵνα ἐν αὐτῷ Σὲ ἴδω, Ἰησοῦ γλυκύτατε, ἐξαστράπτοντα ὅλως, καὶ θεοῦντά με τὸν δοῦλόν Σου.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς νηστείας καρπὸν, Ἰωσήφ γευόμενος, εἰργάσω θεοπρεπῶς, πάτερ ὀϊδίμε, τὴν βρῶσιν τὴν ἀληθῆ, τὴν εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον μένουσαν, διόπερ εἰς χορτασμόν, τῶν ἱκετῶν σου τὸ μάννα κατάπεμψον, τῶν σῶν θαυμαστῶν σημείων, οὐρανόθεν ὄσιε, ὁ τραφεὶς ἐν ἐρήμῳ, ἐδωδῆ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τὴν ἄνω τερπνότητα Χριστοῦ, ἰδεῖν ἐφιέμενος, εἶχες τὰ ὄμματα ῥέοντα, δακρύων Ἰωσήφ, ὅσα οὐχ ὑπάρχει, πάτερ μετὰ θάνατον, σωφρόνως λογιζόμενος ῥέοντα, εἶναι καὶ σκύβαλλα, καὶ κολάσεως ἀρμόδια, ὅσα πάθη, σαρκὸς τὰ φιλήδονα.

Τὸ ὄνομα ἔχων Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, τοῦ Ἰησοῦ ἐν τοῖς χεῖλεσι, Αὐτοῦ ἐν προσευχαῖς, ὡς ἀδιαλείπτως, μνημονεύων ὄσιε, κινήσει κυκλικῆ εἰς καρδίαν σου, τὸν νοῦν ἐπέστρεφες, ἵνα πάτερ θείας χάριτος, ἀπειργάση, αὐτὴν φυλακτήριον.

Εὐφραίνεται πάτερ ἐπὶ σοί, Ἄθως ἀγιώνυμος, καὶ τῷ Κυρίῳ καυχώμενος, κραυγάζει τοῖς βουνοῖς· Δεῦτε τὰ εὐώδη, ἄνθη μου μυρίσατε, ἐν οἷς τῆς ἡσυχίας τὸ ῥόδον μου, τὸ ὠραιότατον, Ἰωσήφ ὁ ἀξιάγαστος, καὶ θεόπτης, Χριστοῦ πολυζήλωτος.

Δόξα. Ἦχος β´.

Ὅτε ἤγγιζεν καιρός, τῆς ἐξόδου σου σεμνέ, καὶ περιεστοίχισαν τὰ τέκνα σου, τῆς ἀσθενείας σου τὴν κλίνην, ἰδόντα σε τὸ μὲν σῶμα πιεζόμενον, τὸ δὲ πνεῦμα εὐφραινόμενον, ἔλεγον ἐν ἑαυτοῖς· Ὡ τῶν ἐν σοὶ θαυμασίων, Ἰωσήφ ὀσιώτατε ἀσκητά! Πῶς δύναμις Θεοῦ, ἐτελειώθη ἐν σοί! Τὴν γὰρ τῶν πνευμόνων σου δύσπνοιαν, ἢ τῆς εὐχῆς σου προσανεπλήρωσεν εὐπνοια, τὴν δὲ τῆς καρδίας σου ἀνεπάρκειαν, ἢ τῆς καρδιακῆς σου ἐργασίας ἐπάρκεια. Διὸ μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ὅταν ἔλθῃς, ἐν τῇ βασιλείᾳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 3, 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτοῖς βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 5, 5)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει Αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαΐλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρωσ βίος ἀκηλίδωρος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Ἦχος α΄.

Χορεύσατε ψυχὰι τῶν μοναστῶν, κυκλώσατε τὸ κλέος τῶν ἡσυχαστῶν, Ἴωσήφ τὸν ὄσιον, καὶ συγχαίρουσαι αὐτῷ βοήσατε· Ὡ θειότατε πάτερ, εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν ἡμῖν σκότος, τότε τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ πόσον; Θεοεΐκελε καὶ φωτόμορφε, μὴ παύσῃ δεόμενος Χριστοῦ, καὶ ἡμᾶς φωτίσαι, καὶ δωρήσασθαι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β´.

Χαίροις ὁ δμητῆρ τῶν θηρίων παθῶν, Ἰωσήφ ὁ ἐντρεχῆς εἰς παραμυθίαν τῶν μοναστῶν, ἡσυχαστῶν ὁ φωσφόρος, καὶ περίοπτος ἀστήρ, ὁ λίβανος τῆς προσευχῆς, καὶ ἀδιάστατος ἐγκρατευτής· χαίροις ὁ τὸν Βελίαρ κατατροπώσας, καὶ τὸ γαυρίαμα καθελὼν αὐτοῦ· χαίροις ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Αὐτὸν ἰκετεύων, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος γ´.

Πάντα ἀπωσάμενος τὰ ῥέοντα, τοῦ ματαίου ὀσιώτατε κόσμου, μετανοίας ἔσχες ῥέοντα δάκρυα, ἐν οἷς ὁ νοῦς σου ἐνήξατο, ὁ καταχθεὶς εἰς λιμένα, ταπεινώσεως τῆς καρδίας σου. Ποταμοὶ δὲ τῆς χάριτος συνέρρυσαν, ἐκ τοῦ στενωποῦ τῆς νηστευούσης κοιλίας σου, τοῦ ἀρδεῦσαι τὸ δένδρον τῆς σῆς ἀσκήσεως, καὶ ποτίσαι τοὺς διψῶντας τὴν πρεσβείαν σου, πρὸς τὸν θεώσαντά σε πάτερ Χριστόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ´.

Κόσμου τὴν τύρβην ἐκ νεότητος φυγῶν, εἰς Ὅρος Ἀγιώνυμον ἦλθες Ἰωσήφ, ἵνα τυρβάσης περὶ τὸ ἔν, οὗ ἔστι χρεία καθὼς εἰρέθη. Καὶ προχειρίζων ψυχὴν σου ἐπὶ Θεόν, ἐβόας ἅγιε Αὐτῷ· Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν, προσφέρων Σοι Δέσποτα, εὐχαριστῶ Σοι καὶ δέομαι· κατάπεμψον τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματός Σου ἐπ' αὐτήν, καὶ μετάβαλε αὐτήν, εἰς λυχνίαν ἐπτάφωτον, κατὰ τὸ μέγα Σου ἔλεος.

Ἦχος πλ. α´.

Ἐν σώματι περιορίζων τὸ ἀσώματον, ὡς ἀνακλίνων κεφαλὴν ἐπὶ τὸ στῆθος, καὶ καρδιακῶς προσευχόμενος Χριστῷ, ἑώρας ἐντός σου τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ, ἧς οὐδὲν μείζον ἔστι· ὁ δὲ καινὸς ἐν σοὶ ἄνθρωπος, λαμπρυνόμενος χάριτι, καὶ ἀμπεχόμενος φῶς ἄκτιστον, παρεβιάζετό σε πρὸς μείζονα παλαισµατα, δι' ὧν καὶ ἠξιώθης, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύειν, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ἐν ἀκτίστῳ φωτί, καταυγασθεὶς καὶ φρουκτωρήσας τοῖς τέκνοις σου, θεώσεως τὰ σημεῖα, μακαριστὲ Ἰωσήφ, καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ τελειώσεως, ψυχῇ γὰρ καὶ σώματι, τὰς ἐντολὰς ὀσιώτατε, Αὐτοῦ εἰργάσω, νηπτικῶς καὶ ἀπέδωκας, πολλαπλάσια, τὰ δοθέντα σοι τάλαντα, ὡσπερ δοῦλος εὐάρεστος, διὸ ἐπιστάτην σε, ἐπὶ πολλῶν χαρισμάτων, δικαίως πάτερ κατέστησε, Χριστὸς ὁ παρέχων, ἱκεσίαις σου τῷ κόσμῳ, το μέγα ἔλεος.

Στ.: Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις ὁ ἀπαθείας ἀστήρ, ὁ ἐραστής τῶν ὑπὲρ φύσιν καὶ τέλειος, ἀνὴρ ὁ εἰς μέτρον φθάσας, τῆς ἡλικίας Χριστοῦ, χαίροις μυστιπόλε ὑπερκόσμιε, σοφίας τῆς ἄνωθεν, τὸ πρυτανεῖον τὸ ἐνσαρκον, θεογνωσίας, Ἰωσήφ ἀγιώτατε, ὁ ἀνάλωτος, ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος, χαίροις ὁ νοῦς ὁ ἔνθεος, ζωγρία αὐτόβουλε, τῆς ὑπιθρόνου ἀγάπης, τοῦ Ἰησοῦ Ὁν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων, καὶ προφρόνως γεραιρόντων, τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Στ.: Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις Αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὀσίων.

Χαίροις ὁ ὀλεσίθηρ παθῶν, ὁ τὴν ῥομφαίαν ἐγκρατείας σπασάμενος, τροχῶ τὴν ἀκονισθεῖσαν, τῆς προσευχῆς καὶ νοός, εἰς καρδίαν ἐπανακυκλώσεως, ὁ κόσμου ἀντίβιος, καὶ ἡσυχάϊος πολέμιος, χαίροις δαιμόνων, νικητὰ πολυκοίρανε, χαίροις ὅσιε, Ἰωσήφ ὁ τοῦ Πνεύματος, δρέψας καρπούς καὶ χάριτας, δρεπάνη τῆς νήψεως, ὡς ἡδονῶν ἐκριζώσας, ἀμαρτωλῶν τὰ ζιζάνια, Χριστοῦ βοηθεία, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν Κουροτρόφον τὴν καλὴν τῶν παρθένων, καὶ μοναστῶν μητέρα καὶ προστάτιδα, Ἰωσήφ σεβόμενος, παρεκάλεις λέγων αὐτῇ· ὦ τοῦ κόσμου Δέσποινα, καὶ Κυρία τοῦ Ἄθω, ὡς ὑπέσχου μοι πάλαι, τὴν ψυχὴν μου παράλαβε, ἐν τῇ εὐφροσύνῳ ἡμέρα, τῆς ἀγίας σου Κοιμήσεως· τὰ σὰς γὰρ ζηλώσας ἀρετάς, ταπείνωσιν ὑπακοήν, παρθενίαν σώματος, ἀκτημοσύνην, ἀγνεῖαν λογισμῶν καὶ ἀπάθειαν, καὶ τὴν τελείαν ἀγάπην, καὶ εἰς σὲ ἀναθέμενος ἐλπίδας, μιμητῆς σου ἐγενόμην ὁ ἰκέτης σου, Θεοτόκε ἢ Μήτηρ, τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ

ὕψιστου, σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ παρὸν Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ὡς ἐρήμου πολίτης καὶ τῆς νήψεως πρόμαχος, μύστις θεωρίας ἐγένου, Ἰωσήφ καὶ τῆς πράξεως, νηστεία ἀγρυπνία προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβών. Ὅθεν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πίστει κραυγαζόντων σοι· Δόξα τῷ φῶς ἐλλάμπαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ σὲ θεώσαντι Χριστῷ καὶ ἀγιάσαντι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Σαρκὸς ταῖς ἡδοναῖς, Ἰωσήφ ἀπετάξω, καὶ κόσμου τοῖς τερπνοῖς, ὡς τῆς νήψεως μέγας, ἐργάτης καὶ τῷ Πνεύματι, συνταχθεὶς προαπήλαυσας, ὀσιώτατε, πνευματικῶν ἐδεσμάτων, εὐωχίας τε, τοῦ Παραδείσου τρισμάκαρ, καὶ θείας τερπνότητος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Νηστεία προσευχῆ, ἀγρυπνία ἐν Ὄρει, Ἀγίῳ Ἰωσήφ, ἡγιάσθης καὶ σκεῦος, ἐδείχθης τῆς τοῦ Πνεύματος, ἐκλογῆς πολυτίμητον, καὶ χρυσήλατον, χάριτος θείας δοχεῖον, καὶ ἀλάβαστρον, τὴν ἱκεσίαν προχέον, ποσὶ τοῦ Παντάνακτος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε ἡ πηγὴ, τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ, ἐτέθης ὡς χρεῶν, ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ὅμως τοῦ κρατῆσαί σου, τεταρταῖον οὐκ ἴσχυσεν, τάφος Δέσποινα, τὸ πανακήρατον σῶμα, ὅθεν Ἄχραντε, σωματικῶς πρὸς Υἱόν σου, μετέστης τριήμερος.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πτωχεῖαν ἐκούσιον, ἐπιζητῶν τοῦ Χριστοῦ, καλῶς ἐπετήδευσας, τέχνην τεχνῶν

Ἰωσήφ, εὐχὴν ἀδιάλειπτον, ὄθεν καὶ ὡς τιμίαν, ἐμπολὴν σωτηρίαν, ἔλαβες τῆς ψυχῆς σου, καὶ νῦν πέλεις θαυμάτων, καὶ χάριτος θείας ἀγαθῆ, πάτερ βαθύπλουτος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Αὐτόπτης γενόμενος, τῆς Θεοτόκου ποτέ, φωνὴν λαλιᾶς αὐτῆς, ἤκουσας ἐν πειρασμῶν, καιρῷ τῆς εἰπούσης σοι· Ἔχε ἐλπίδας πρὸς με, μετὰ σοῦ εἶμι θάρσει, Βρέφος λαβὲ τὸ Θεῖον, Ὁ εἰς χεῖρας βαστάζω, ὡς ἂν σε στηρίξῃ Ἰωσήφ, τρισσῶς θωπεύσαν σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸ φῶς τὸ αἶδιον, λάμπων Παρθένε Ἀγνή, κάμοι τῷ ἰκέτῃ σου, τῷ καθ' ἡμέραν Χριστῷ, οἰκτρῶς ἀμαρτάνοντι, ὅτι μετανοῆσαι, ὑπισχνοῦμαι πολλάκις, ὅμως τοῦ διορθῶσαι, ἐμαυτὸν οὐκ ἰσχύω, Πανάμωμε ἄνευ φωτισμοῦ, καὶ βοηθείας σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, ἀύλων νόων ὁ χορός, κατιδὼν σε εὐγενῶς, ἀνθαμιλλώμενον αὐτῷ, ὡς τὴν ἐκείνου μιμούμενον πολιτείαν, καὶ θεοπρεπῶς, νοῦν συστέλλοντα, καὶ καρδιακῶς, μνημονεύοντα, τοῦ Ἰησοῦ καὶ νήφοντα ἐν πᾶσι, καὶ ἀγαμένως ἐπήνεσεν, τοὺς ἄθλους πάτερ, τῆς ἰσαγγέλου, βιοτῆς σου μακάριε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἐν τῷ βάθει κατελθὼν, τῆς μετανοίας τὸν ἐν σοί, εὔρες ἅγιε καινόν, ἄνθρωπον καὶ θεοειδῆ, τὸν καθ' ὁμοίωσιν Λόγου Θεοῦ πλασθέντα, πάτερ Ἰωσήφ, ἐξαστράπτοντα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀναμένοντα, μοναστικῶν σου ἕνεκα ἀγώνων, ἐν οὐρανοῖς συγκατάλεξιν, σὺν τοῖς πατράσι, τοῖς θεοφόροις, καὶ ὁσίοις θεότιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Κατεπλάγη ἀληθῶς, τῶν Ἀποστόλων ὁ χορός, ὡς τὸ μνημᾶ σου ἰδὼν, Παρθένε Ἄχραντε κενόν, καὶ τὸ παράδοξον θαῦμα κατανοήσας, τῆς σωματικῆς, μεταστάσεως, σοῦ πρὸς τὸν Χριστόν, σοὶ ἀπένειμε, γέρας τὸ δέον Δέσποινα καὶ ὕμνους, ἐπαινετῶς σοὶ προσήγαγε, καὶ τὴν Τιμίαν, Ζώνην σου τότε, μετὰ πόθου ἠσπάσατο,

Τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον·

Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Στίχος: Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις Αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

Εὐαγγέλιον τῶν ὁσίων.

Ὁ Ν΄ ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ παρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Ἐν τῇ ἀρούρῃ τῆς καρδίας σου, ἔσπειρας πάτερ ἔλλογον νοῦν, ἵνα καρπώσῃ τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν· ἔδει γὰρ τὸ πρῶτον τοῦτον, πεσόντα ἀποθανεῖν, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ εἶτα ἀναβιῶναι. Ὅθεν τοῖς ἀύλοις νόοις συναυλιζόμενος, ἰκέτευε Ἰωσήφ, Λόγον Ἀνάρχου Νοός, ὑπὲρ τῶν νοῖ λόγῳ καὶ πνεύματι ψαλλόντων, καὶ ἐπαινούντων τοὺς ἄθλους σου.

Εἶτα ὁ κανὼν τοῦ ὁσίου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς:

Φωτίσαι σκότος κάμοῦ ἰκέτευε Θεόν, ὅσιε.

Ἦχος δ΄. Ὡδὴ α΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Φωνὴν σου πρὸς Κύριον, νυχθημερὸν πάτερ ἔκραζες, αἰτούμενος δάκρυσι, φωτίσαι σκότος ψυχῆς, τὸ ἐσώτερον, ἵνα τοῦ ἐξωτέρου, ἐκφύγῃς τὸ τίμημα, τὸ ἀκατάφραστον.

Ὡδίῃσιν καρδίας σου, ἔτεκες λόγον σωτήριον, τοῖς τέκνοις σου ἅγιε, τοῖς ἀγαστῶς μετὰ σοῦ, συναθλήσασι, ἐν Ὄρει τῷ Ἁγίῳ, καθάπερ διδάσκαλος, μέγας τῆς νήψεως.

Τὸν νοῦν πάτερ ἔστρεφες, κυκλωτικῶς εἰς καρδίαν σου, αὐτοῦ ἐκδεχόμενος, τὴν ἐν ἀκτίστῳ φωτί, θείαν ἔλλαμψιν, παρὰ τοῦ Φωτοδότου, καὶ γέγονας κάτοπτρον, τοῦ

Θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ίδων ξένον θέαμα, τοῦ κενωθέντος σου μνήματος, μεγάλη ὁ Δίδυμος, ἐβόησέ σοι φωνῆ· ἡ Κυρία μου, καὶ Δέσποινα ὑπάρχεις, τὸν τύπον ἐκλάμπουσα, τῆς ἀναστάσεως.

Ἦδὴ γ´. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Σαρκὸς ἡδονὰς καὶ τοῦ ἀρχαίου, θεόφρον καὶ πρώτου ἐν Ἐδέμ, ψιθυριστοῦ διέφυγες, τοὺς πειρασμοὺς μακάριε, ὡς τὰς ὁρμὰς τοῦ σώματος, δι' ἐγκρατείας τεισάμενος.

Ἀπάθειαν ὅσιν ἐκτήσω, ὡς μνήστωρ θεόδοτος αὐτῇ, τὸ κάλλος ἐρασάμενος, αὐτῆς τὸ ὑπερ αἴσθησιν, ὃ Ἰωσήφ ὁ πρόσφορος, εἰς ἐμπαθῶν συναντίληψιν.

Ἰώδους δηγμοῦ τῆς ἀμαρτίας, ἐρπούσης ὡς ὄφιν εἰς τὸν χοῦν, σαρκὸς μου πάτερ ῥῦσαί με, ἀκέσιμον θεάσασθαι, σταυρὸν τῆς μετανοίας μου, ὡς Μωϋσῆς ὑποδείξας μοι.

Θεοτοκίον.

Σκηνώσας ὁ Λόγος ἐν γαστρὶ σου, ἠγίασεν ἅπαν αὐθωρεῖ, τὸ σκῆνός σου τὸ ἄσπιλον, καὶ καθαρὸν καὶ ἄμωμον, ἐν ᾧ μετέστης Δέσποινα, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰείζωνον.

Κάθισμα

Ἦχος β´. Ὁ ὑψωθεὶς.

Τῇ ἀμφιστόμῳ καὶ ὀξεῖα μαχαίρᾳ, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς νήψεως πάτερ, τὸν τῶν παθῶν ἐπάταξας σεμνὲ Ἰωσήφ, δράκοντα τὸν ἐφεδρεύοντα, τῇ σαρκὶ καὶ ἐβίασας, σεαυτὸν πρὸς ἄρπασμα, εὐκτὸν τῆς Βασιλείας, Χριστοῦ τοῦ δόντος σοι ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν παρρήσίᾳ, πρεσβεύειν ἐκάστοτε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Καταλιπὼν τὸν τῆς σαρκὸς σου χιτῶνα, ἔφυγες πάτερ ἡδονῆς αἰγυπτίας, καὶ ἠμφιέσω ἅγιε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἐν παντίαις κοσμησάμενος, ἀρεταῖς Θεοῦ Πνεύματος, Ἰωσήφ τὴν εὐτακτον, ψυχὴν σου καὶ εἰσηλθες, εἰς νυμφικοὺς θαλάμους ἀγαθέ, τοῦ Παραδείσου, ὡς φίλος τοῦ Κτίστου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Πρὸς αὐτεπώνυμον ζωῆς μεταστάσα, θεῖόν σου τόκον οὐ κατέλιπες κόσμον, ἀλλ' ἀνυστάκτως Δέσποινα πρεσβεύεις Αὐτῷ, σῶζουσα τοὺς τὴν πανένδοξον, Κοίμησίν σου γεραίροντας, καὶ τοὺς μεγαλύνοντας, ἐν ὕμνοις ὀρθοδόξως, τὸ ἀειπάρθενόν σου Ἁγαθή, Μῆτερ καὶ πάντας, εἰς σὲ τοὺς ἐλπίζοντας.

ᾠδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Κόσμον τοῦ ἀπώσασθαι θεία Χριστοῦ, τοῦτον τοῦ νικήσαντος χάριτι, καὶ βοηθεία, θεομάκαρ Ἰωσήφ, τὰς τῆς καρδίας πτέρυγας, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνεπέτασας.

Ὁ καταλαμπόμενος θείῳ φωτί, νοῦς ὡς θεωρίας αἰχμάλωτος, οὐκ ἐνεργεῖ τι, τῶν οἰκείων, ὁ αὐτός, μεμαθηκῶς ἐδίδασκες, οὕτω τὰ τεκνία σου ἅγιε.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, ἐν τῇ ἐπανόδῳ τῆς χάριτος, μετὰ τὴν ἄρσιν, θεοδίδακτε αὐτῆς, κατανοῶν ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ προνοίᾳ Σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὅτε Ἀποστόλων ἠθροίσθη χορός, πάντοθεν κηδεῦσαι τὸ σῶμά σου, ὑπερκοσμίως, αἱ δυνάμεις οὐρανῶν, Ἄρατε πύλας κράζουσαι, σὲ Μῆτερ Θεοῦ ὑπεδέχοντο.

ᾠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Σοφώτατος γέγονας, περὶ τὰ θεῖα ὅσιε, ἄνωθεν σοφίαν ἀγαγέσθαι, νύμφην ζητήσας, σοὶ τῷ τοῦ κάλλους αὐτῆς, θεόσοφε πάτερ ἐραστῆ, καὶ τυχὼν τῆς χάριτος, παρ' αὐτῆς ἀγιώτατε.

Καρπὸς τῶν δακρύων σου, ἡ θεοπτία ὅσιε, ὅπου γάρ τις ἄρδει καὶ ποτίζει, ἐκεῖ καὶ δρέπει, διὸ σεμνὲ Ἰωσήφ, τὸ σὸν πολυδάκρυον ποτέ, ὀφθαλμῶν σου ἔδρεψεν, μετανοίας τὸ εὐκαρπον.

Ἄλους θείῳ ἔρωτι, τῷ Παρακλήτῳ ἔκραζες, πάτερ ὡς ὁ τρίτος θεολόγος· Ἐλθὲ πορφύρα, καὶ ἀλουργίς τοῦ Θεοῦ, ἐλθὲ ἡ πνοή μου καὶ ζωή, καὶ χαρὰ καὶ δόξα μου, καὶ τρυφή μου αἰώνιος!

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ ἕνσαρκον, Λόγου Θεοῦ παλάτιον, πῶς ἐγκωμιάσω σε ἀξίως; πῶς γεραρῶ σε; τίσι τοῖς λόγοις τὴν σὴν, ὑμνήσω μετὰστασιν Ἄγνη; Σὺ γὰρ ἡ κατέχουσα, δευτερεῖα θεότητος.

Ἦδὴ στ´. Τὴν θείαν ταύτην.

Ὅδον εὐθειῖαν ἐβάδισας, στενήν καὶ τεθλιμμένην ἀπάγουσαν, εἰς τὴν οὐράνιον, μακαριότητα ὅσιε, ἀκολουθήσας θείων, πατέρων ἵχνεσι.

Ἐφῆνας γάμου τὸ ἕνδυμα, ἰστῶ ὑπακοῆς ὀσιώτατε, καὶ τοῖς τοῦ Πνεύματος, τοῦτο κοσμήσας χαρίσμασιν, εἰς τὴν χαρὰν εἰσῆλθες, τὴν τοῦ Κυρίου σου.

Ἰλάσθητί μοι Φιλάνθρωπε, Χριστὲ καὶ φώτισόν μου τὸ ἔρεβος· πάτερ ἀνέκραζες, καὶ παρ' Αὐτοῦ τὴν θεόπεμπτον, ἐξεπορίσω χάριν, καὶ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Κηδεῦσαι σκῆνος πανάγιον, τὸ σὸν οἶ τοῦ Υἱοῦ σου Ἀπόστολοι, ὁμοῦ ἠθροίσθησαν, τὸ δὲ ἀμόλυντον πνεῦμά σου, Ἄχραντε Θεοτόκε, Οὗτος παρέλαβεν.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ. Τῆ Ἐπερμάχῳ.

Ὡς ἐναθλήσας ἐν τῷ Ὄρει Θεομήτορος, ἔθλασας πάτερ μηχανὰς τοῦ πολεμήτορος, δι' εὐχῆς ἀδιαλείπτου καὶ ἐγκρατείας, καὶ εἰς ὄρος ἀναβὰς τὸ ὑψηλότατον, θεοπτίας ἠγιάσθης καὶ ἐξέλαμψας, θεία χάριτι, Ἰωσήφ ὀσιώτατε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄχραντος θεῖος ἔρως, ἐν ᾧ πάτερ ὠνήθης, μετέβαλεν τὸ ὕδωρ δακρύων, εἰς ἄκρατον τὸν οἶνον χαρᾶς, Βασιλείας ἄνω Ἰωσήφ ὅσιε, θεόπτα καὶ ἐνέπνευσεν, τοῖς πόθῳ σὲ τιμῶσιν κράζειν·

Χαῖρε, δι' οὗ ἐπαινεῖται Ἄθως·

Χαῖρε, πρὸς ὃν θορυβεῖται τάφος·

Χαῖρε, ἐρημίας τὸ μέγα θησαύρισμα·

Χαῖρε, ἡσυχίας τὸ εὐήχον ἄκουσμα·

Χαῖρε, ἄρτυμα τὸ νόστιμον βρώσεως πνευματικῆς·

Χαῖρε, ἡδυσμα τὸ εὐγευστον ἰσαγγέλου βιοτῆς·

Χαῖρε, ὡς τῆς Τριάδος ἀνεδείχθης ὁ οἶκος·

Χαῖρε, ὡς σοὶ ἐδόθη κατὰ κόσμου τὸ νῆκος·

Χαῖρε, λαμπτῆρ φωτὸς τῆς θεότητος·

Χαῖρε, λιμὴν πρεσβείας ὁ πάνορμος·

Χαῖρε, πιστῶν μετανοίας εὐχέτα·

Χαῖρε, ἡμῶν σωτηρίας ἰκέτα·

Χαῖρε, πάτερ ἀοίδιμε.

Εἰς τὸ Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, τοῦ Ἰουδαίου, τοῦ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ ὄρει ἀθλήσαντος.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐνοικήσαντος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος οὐ καθ' ὑπόστασιν, ἢ κατ' οὐσίαν ἐν σοί, ἀλλὰ κατ' αἰδίον χάριν καὶ ἄκτιστον, πάτερ ἐλαμψας, ἐν Ἐκκλησίᾳ ὅσιε, ὡς ἀστῆρ ὁ φωτοφόρος.

Τοῦ μὲν Μνήστορος, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον φέρων καὶ δίκαιον, τοῦ δὲ Παγκάλου σαφῶς, τὸ ἄδολον ὅσιε καὶ ἀπειρόκακον, ὡς συνώνυμος, πάτερ αὐτοῖς καὶ σύμψυχος, Ἰωσήφ καθηγιάσθης.

Ἐθελόβουλος, ἥρας σταυρὸν ἀσκήσεως ἐπ' ὤμων ὅσιε, ἀκολουθήσας Χριστῷ, καὶ ἦνπερ ἀπώλεσας ψυχὴν διέσωσας, ἀρνησάμενος, ὃ Ἰωσήφ μακάριε, ἑαυτὸν ὑπὲρ Ἐκείνου.

Θεοτοκίον.

Ἐπερήδιστα, τῶν Ἀποστόλων σήμερον προσεγορεύων σε, ὁ θεηγόρος χορός, συνάδει ἐγκώμια τῆς σῆς Κοιμήσεως, καὶ κραυγάζει σοι· Χαῖρε τοῦ κόσμου Σώτειρα, Παναγία Θεοτόκε.

Ὡδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἐνδον τοῦ σπηλαίου τῆς καρδίας, ὠδήγησε φαινὸς ἀστὴρ τῆς νήψεως, νοῦν σου ἀξιάγαστε, τοῦ ἐνδιαθέτου σου, λόγου ἰδεῖν τὴν γέννησιν πάτερ καὶ ἔμφρονος, τοῦ θείους εἰληθέντος σπαργάνοις, τῆς ὑπερκοσμίου, καὶ ἄνωθεν σοφίας.

Θάμβει συνεχόμενος καὶ μένων, αἰσθήσεως πάσης ἔξω τῆς τοῦ σώματος, κατὰ τὴν ὑπέρφανον, ἀρπαγὴν τοῦ Πνεύματος, ὧ Ἰωσήφ ἀοίδιμε τὰ θεῖα ἔπασχες, Χριστοῦ τῆς ὑπὲρ αἴσθησιν θεάς, ἐν φωτὶ ἀκτίστῳ, θεόπτα ἀπολαύων.

Ἐθου ἑαυτὸν εἰς τῆς Παρθένου, τὰς χεῖρας πρὸς μαθητεῖαν ἀξιέπαινον, τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἀρετῆς ἀπάσης τε τῆς Θεομήτορος, θεόφρον Ἰωσήφ τῆς τεκούσης, πίστεως τὸν Μέγαν, Διδάσκαλον ἀσπύρω.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ἀλατόμητον Κυρίου, ἐν ὄρει ἁγιωνύμῳ τοὺς μονάζοντας, τοὺς πανηγυρίζοντας, τὴν σεπτὴν σου Κοίμησιν, τῶν πειρασμῶν διάσωζε καὶ διαφύλαττε, ἀτρώτους Θεοτόκε Παρθένε, τῶν πεπυρωμένων, βελῶν τοῦ μισοκάλου.

Ὡδὴ θ΄. Ἄπας γηγενής.

Νόστου διὰ σέ, τὸ ἦμαρ ἀνέτελλεν ἐν τῇ κοιμήσει σου, ὅτε εἰς οὐράνιον, πατρίδα τὴν τε ποθεινοτάτην σοι, ἔνθα Χριστοῦ ἡ θέασις ἡ ἀκατάληκτος, ἀσωμάτων, οἱ χοροὶ ἀνέφερον, τὴν ἁγίαν ψυχὴν σου θεότιμε.

Ὅλως κολληθεῖς, Κυρίου τῷ Πνεύματι ἐγένου ὅσιε, πνεῦμα ἐν καὶ φύσεως, τῆς θείας ὅπερ ἐστὶ τῆς χάριτος, ὡς κοινωνὸς γενόμενος πάτερ ἀνέλαμψας, ὡπερ λύχνος, ἐν τῷ στερεώματι, Ἐκκλησίας Χριστοῦ παναοίδιμε.

Σύρου Ἰσαάκ, τὰ θεῖα συγγράμματα καὶ πνευματέμφορα, ὄλβιε ἠγάπησας, αὐτὸν δὲ ἔσχες συναντιλήπτορα, καὶ μυστικῶς πανόλβιε ἐπικυροῦντά σε, ἐν ἀθλήσει, ὡπερ διαδέκτορα, μαθητείας αὐτοῦ ἐπιδέξιον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἰλασαι ἡμῖν, Θεὲ Ὑπερούσιε καὶ Παντεπίσκοπε, Πάτερ σὺν τῷ Λόγῳ Σου, τῷ

Συνανάρχω Σοι καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ ἐφ' ἡμῖν σπλαχνίσθητι τοῖς ἁμαρτάνουσιν, καθ' ἡμέραν, Ἰωσήφ δεήσῃσι, τοῦ ὀσίου καὶ σῶσον τοὺς δούλους Σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσχατον ἐμέ, Ἄγνη τὸν πρωτεύοντα παντοίοις πάθεσιν, εἰσελθεῖν ἀξίωσον, εἰς Βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον, τοῦ πρωτοτόκου κτίστεως πάσης καὶ τόκου σου, δι' ἐσχάτου, σωστικῆς πρεσβείας σου, ἐν ἡμέρᾳ Παρθένε τῆς κρίσεως.

Ἐξαποστειλάρια

Ἦχος γ´. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ θεόπτης, ἀντιμετάδος μοι τὸ φῶς, διὰ πρεσβείας σου πάτερ, τῆς ἐπιγνώσεως Αὐτοῦ, ἵνα ἐσώτερον σκότος, τοῦ ὑμνολόγου σου λύσης.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἡσυχαστῶν τὸ κλέος, καὶ ἀκροθίνιον λαμπρόν, τῶν μοναστῶν ἐν τῷ Ἄθῳ, πάτερ ὑπάρχων Ἰωσήφ, μὴ διαλείπῃς πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν σὲ ἀνυμνούντων.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τὴν τοῦ ἐλέους θύραν, ἀνοιξον Ἄχραντε πιστοῖς, τοῖς μεγαλύνουσιν πόθῳ, τὴν Κοίμησίν σου τὴν σεπτὴν, ἐν γὰρ τῷ βούλεσθαι σῶζειν, Παρθένε δύνασαι κόσμον.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἡσυχίας τῷ μνήστορι, Ἰωσήφ τῷ θεόφρονι, δεῦτε προσαγάγετε τὰ ἐγκώμια, ἀσκητικοῖς οἱ γλιχόμενοι, καμάτοις μιμήσασθαι, τοῖς αὐτοῦ καὶ νηπτικὴν, πορευθῆναι προκρίναντες, τρίβον ἄληκτον, παρ' αὐτοῦ ἐξαιτούμενοι πρεσβείαν, καὶ ἐνίσχυσιν ἐν πᾶσι, τοῖς κατὰ σάρκα παλαίσμασι.

Ἰωσήφ ὀσιώτατε, ἐπουράνιε ἄνθρωπε, Παρακλήτου κάτοπτρον καθαρότατον, ὁ γεγωνῶς δι' ἀσκήσεως, ἐν ᾧ αὐτὸς πέπονθας, ἐν τῷ βίῳ πειρασθεὶς, θεοδίδακτε δύνασαι, πάτερ ἅγιε, βοηθῆσαι νῦν τοῖς πειραζομένοις, ὡς πρεσβεύων παρῤῥησίᾳ, τῷ σὲ πλουτήσαντι χάριτι.

Μυστιπόλον τῆς χάριτος, καὶ θεόπτην σὲ ἔγνωκαν, οἱ ἐκ σοῦ τῷ μέλιτι

έντροφήσαντες, τῶν σῶν σκαμμάτων καὶ γάλακτι, καὶ σοὶ ἐπισπόμενοι, καὶ βαδίσαντες ὁδόν, τὴν στενὴν τεθλιμμένην τε, τὴν ἀπάγουσαν, Ἰωσήφ πρὸς ζωὴν καὶ θεωρίαν, πανευφρόσυνον τοῦ κάλλους, τοῦ Θεανθρώπου μακάριε.

Αἰγυπτίας κατέλιπες, ἠδονῆς τὸ χιτῶνιον, ὅσιε τουτέστιν σαρκὸς τὸ φρόνημα, ὡς Ἰωσήφ συνωνύμῳ σου, παγκάλῳ ὁμότροπος, καὶ ἐτήρησας ψυχὴν, ἀμαρτίας ἀνόλεθρον, ἦνπερ ἔνεκεν, τοῦ Δεσπότη καὶ τοῦ εὐαγγελίου, ἀπενθῶς ὡς ἀπολέσας, ἔσωσας πάτερ θεόσοφε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ὅτε ὡς ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἠρπάζου, εἰς ὕψος τῆς θεοπτίας, τότε ἐν τρισηλίῳ φωτὶ ἔπασχες τὰ θεῖα, θαυμάζων τὸ ὑπέρλογον, τὴν ἀγάπην Θεοῦ ἐκπληττόμενος, μηδὲν τῶν παρόντων αἰσθανόμενος, ὁρῶν πᾶσαν τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν. Οὕτως οὖν ἠγγύα Χριστὸς ὁ Θεός, τὴν σὴν ἀγιότητα θεόσωστε, Ἰωσήφ περιπόθητε, ὁ ἱκετεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί.

Καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ὁσίου ἡ γ΄ καὶ ἡ στ΄ ᾠδῆ.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῶν ὁσίων.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάρια

Χαίροις πολυζήλωτε Ἰωσήφ, νήψεως ὁ μέγας, καὶ περίδοξος ἀθλητῆς, καὶ ἡσυχάζόντων, τῶν ἱερῶς ἀμύντωρ, καὶ ἔσχατον σημεῖον, τῆς ἀγιότητος.

Ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, σκότος μου φωτίσαι, τὸ ἐσώτερον καὶ ἀχλύν, λῦσαί μου πταισμάτων, καὶ σῶσαί με μὴ παύση, ὦ Ἰωσήφ τρισμάκαρ, Αὐτοῦ δεόμενο

Πηγή: fdathanasiou.blogspot.gr